

de monte Sinaï, portabat duas tábulas testimoniï ignórans quod cornúta esset fácies ejus ex consórtio sermónis Dei. — Vidéntes.

Lectio hij.

MAjus enim miraculum est gubernatio totius mundi, quam saturatio quinque millium hominum de quinque panibus. Et tamen hoc nemo miratur: illud mirantur homines, non quia majus est, sed quia rarum est. Quis enim et nunc pascit univrsum mundum, nisi ille, qui de paucis granis segetes creat? Fecit ergo quo modo Deus. Unde enim multiplicat de paucis granis segetes, inde in manibus suis multiplicavit quinque panes: potestas enim erat in manibus Christi. Panes autem illi quinque, quasi semina erant, non quidem terræ mandata, sed ab eo, qui terram fecit, multiplicata.

℟. Ecce mitto Angelum meum, qui præcedat te, et custodiat semper: * Observa et audi vocem meam, et inimicus ero inimicis tuis, et affligentes te affligam: et præcedet te Angelus meus. **℣.** Israel

si me audieris, non erit in te deus recens, neque adorabis deum alienum: ego enim Dominus. — Observa.

Lectio ir.

HOC ergo admotum est sensibus, quo erigetur mens: et exhibitum oculis, ubi exerceretur intellectus: ut invisibilem Deum per visibilem opera mirarémur, et erecti ad fidem, etiam ipsum invisibilem videre cuperémus, quem de rebus visibilibus invisibilem noscerémus. Nec tamen sufficit hæc intuéri in miraculis Christi. Interrogemus ipsa miracula, quid nobis loquantur de Christo: habent enim, si intelligantur, linguam suam. Nam quia ipse Christus Verbum Dei est: etiam factum Verbi, verbum nobis est.

℟. Attendite popule meus legem meam: * Inclinate aurem vestram in verba oris mei. **℣.** Aperiam in parabolis os meum: loquar propositiones ab initio sæculi. — Inclinate. **Gloria Patri.** Inclinate.

AD LAUDES.

Añæ. i. Tunc acceptabis * sacrificium justitiæ,

si avérteris faciẽm tuam a peccatis meis.

Ps. Miserere. **cum reliquis. 189.**

2. Bonum est * sperare in Dómino, quam sperare in princípibus.

3. Benedicat nos Deus, * Deus noster, benedicat nos Deus.

4. Potens es Dómine * eripere nos de manu forti: libera nos Deus noster.

5. Reges terræ * et omnes populi laudate Deum.

Capitulum. Galat. iv. c

FRatres, Scriptum est, quoniam Abraham duos filios habuit: unum de ancilla, et unum de libera: sed qui de ancilla, secundum carnem natus est: qui autem de libera, per repromissionem: quæ sunt per allegoriam dicta.

Hymnus. O sol salutis. et **℣.** Angelis suis. **195.**

Ad Bened. Añæ. Cum sublevasset oculos * Jesus, et vidisset maximam multitudinem venientem ad se, dixit ad Philippum: Unde ememus panes, ut manducet hi? hoc autem dicebat tentans eum: ipse enim sciebat quid esset factururus.

Oratio.

Concède quæsumus omnípotens Deus: ut qui ex mérito nostræ actionis affligimur, tuæ gratiæ consolatiõne respiremus. Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Añæ. Accépit ergo * Jesus panes, et cum gratias egisset, distribuit discumbentibus.

AD TERTIAM.

Añæ. De quinque panibus * et duobus piscibus satiavit Dóminus quinque millia hominum.

Capitulum. Fratres, Scriptum est. **ut supra.**

℟. br. Ipse liberavit me, * De laqueo venantium. Ipse. **℣.** Et a verbo áspero. De laqueo. **Gloria.** Ipse.

℣. Scápolis suis obumbrabit tibi. **℟.** Et sub penis ejus sperabis.

AD SEXTAM.

Añæ. Satiavit Dóminus * quinque millia hominum de quinque panibus et duobus piscibus.

Capitulum. Galat. iv. d

Lætare stérilis quæ non paris: erumpe et clama quæ non parturis: quia multi filii desértæ, magis quam ejus, quæ habet virum.

R. br. Scápolis suis,
* Obumbrábit tibi. Scápu-
lis. **V.** Et sub pennis ejus
sperábis. Obumbrábit. Gló-
ria Patri. Scápolis.
V. Scuto circúmdabit te
véritas ejus. **R.** Non timé-
bis a timóre noctúrno.

AD NONAM.

Aña. Illi ergo * hómines
cum vidissent quod féce-
rat Jesus signum, intra se
dicébant: quia hic est vere
Prophéta, qui ventúrus est
in mundum.

Capitulum. Galat. iv. d

ITaque, fratres, non su-
mus ancillæ filii, sed
liberæ: quæ libertáte Chri-
stus nos liberávit.

R. br. Scuto circúmda-
bit te, * Véritas ejus. Scu-
to. **V.** Non timébis a ti-
móre noctúrno. Véritas.
Glória Patri. Scuto.

V. Angelis suis Deus
mandávit de te. **R.** Ut
custódiat te in ómnibus
viis tuis.

AD VESPERAS.

Añæ et Psalmi de Psal-
terio. 147.

Capitulum. Fratres, Scri-
ptum est. 247.

Hymnus. Audi, benigne.
et **V.** Angelis suis. 150.

Ad Magnif. Aña. Súbiit
ergo * in montem Jesus,

et ibi sedébat cum discípu-
lis suis.

Post Vesperas diei dicun-
tur Vesperæ Defunctorum.

FERIA SECUNDA.

Léctio sancti Evangélii
secúndum Joánnem.

Lectio j. **Cap. ij. c**

IN illo témpore: Prope
erat Pascha Judæó-
rum, et ascéndit Jesus Je-
rosólymam: et invénit in
templo vendétes boves,
et oves, et colúmbas. Et
réliqua.

Homília sancti Augustíni
Epíscopi.

Tract. x. in Joannem, post
initium.

Quid audívimus fra-
tres? Ecce tem-
plum illud figúra
adhuc erat, et ejécit inde
Dóminus omnes, qui sua
quærébant, qui ad núndi-
nas vénerant. Et quæ ibi
vendébant illi? Quæ opus
habébant hómines in sa-
crificiis illius témporis.
Novit enim caritas vestra,
quod sacrificia illi pópulo
pro ejus carnalitate, et
corde adhuc lapídeo, tália
data sunt, quibus tenerétur,
ne in idóla deflúeret: et
immolábant ibi sacrificia,
boves, oves et colúm-
bas. Nostis, quia legístis.

R. Vos qui transitúri estis
Jordánem, ædificáte altáre
Dómino, * De lapídibus
quos ferrum non tétigit:
et offérte super illud holo-
cáusta, et hóstias pacíficas
Deo vestro. **V.** Cumque
intra véritis terram, quam
Dóminus datúrus est vo-
bis, ædificáte ibi altáre
Dómino. — De lapídibus.

Lectio ij.

NON ergo magnum pec-
cátum, si hoc vendé-
bant in templo, quod eme-
bátur ut offerrétur in
templo: et tamen ejécit in-
de illos. Quid si ibi ebrió-
sos inveniret, quid fáceret
Dóminus, si vendétes ea
quæ lícita sunt, et contra
justitiam non sunt (quæ
enim honéste emúntur, non
illicite vendúntur) expulit
tamen, et non est passus
domum oratiónis fieri do-
mum negotiatiónis?

R. Audi Israel præcépta
Dómini, et ea in corde tuo
quasi in libro scribe: * Et
dabo tibi terram fluéntem
lac et mel. **V.** Obsérva ígi-
tur, et audi vocem meam:
et inimicus ero inimicis
tuis. — Et dabo.

Lectio iij.

SI negotiatiónis domus
non debet fieri do-
mus Dei, potatiónis debet

fieri? Non autem quando
ista dicimus, strident dén-
tibus suis advérsus nos:
et consolátur nos Psalmus:
quem audístis: Striderunt
in me déntibus suis. Nóvi-
mus et nos audíre unde
curémur: etsi ingeminán-
tur flagélla Christo, quia
flagellátur sermo ipsius.
Congregáta sunt, inquit,
in me flagélla, et nesciébant.
Flagellátus est fla-
gellis Judæórum: flagel-
látur blasphémiis falsó-
rum Christianórum: mul-
típlícant flagélla Dómino
Deo suo, et nésciunt. Fa-
ciámus nos, quantum ipse
ádjuvat. Ego autem, cum
mihi molésti essent, indué-
bam me cilício, et humi-
liábam in jejúnio ánimam
meam.

R. Sicut fui cum Móyse,
ita ero tecum, dicit Dómi-
nus. * Confortáre, et esto
robústus: introdúces pó-
pulum meum ad terram
lacte et melle manántem.
V. Noli timére, quóniam
tecum sum: ad quæcúm-
que perréxeris, non dimít-
tam te, neque derelín-
quam. — Confortáre. Gló-
ria Patri. Confortáre.

Ad Bened. Aña. Auférte
ista hinc, * dicit Dóminus:
et nolíte fácere domum

Patris mei domum negotiatiōnis.

Oratio.

Præsta quæsumus omnipotens Deus : ut observatiōnes sacras annua devotiōne recolentes, et corpore tibi placeamus, et mente. Per Dōminum nostrum.

Hodie dicitur Officium Defunctorum.

Ad Bened. Añā. Sólvite templum hoc, * dicit Dōminus; et post trídium reædificábo illud : hoc autem dicébat de templo corpōris sui.

Oratio.

Deprecatiōnem nostram, quæsumus Dōmine, benignus exáudi: et quibus supplicánda præstas afféctum, tribue defensiōnis auxiliū. Per Dōminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum : Qui tecum vivit et regnat.

FERIA TERTIA.

Lectio sancti Evangélii secundum Joánnem.

Lectio j. Cap. vij. b

In illo tēpore: Jam die festo mediánte, ascendit Jesus in templum, et docébat. Et mirabántur Judæi. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Episcopi.

Tract. xxix. in Joannem, sub initium.

Hlle qui latébat, docébat, et palam loquebátur, et non tenebátur. Illud enim ut latéret, erat causa exempli, hoc potestátis. Sed cum docéret, mirabántur Judæi. Omnes quidem, quantum árbitor, mirabántur, sed non omnes convertébántur. Et unde admirátiō? Quia multi nóverant ubi natus, quem ádmodum fúerit educátus. Nunquam eum viderant lítteras discéntem : audiébant autem de lege disputántem, legis testimónia proferéntem, quæ nemo posset proférre, nisi legísset; nemo légeret, nisi lítteras didicísset : et ideo mirabántur. Eórum autem admirátiō, magístro facta est insinuándæ áltius veritátis occásiō.

R. Quid me quæritis interficere, hóminem qui vera locútus sum vobis? *** Si male locútus sum, testimónium pérhibe de malo : si autem bene, cur me cædis? V.** Multa bona ópera operátus sum vobis : propter quod opus

vultis me occidere? — Si male.

Lectio ij.

EX eórum quippe admiratiōne et verbis, dixit Dōminus profúndum áliquid, et diligéntius inspici et discuti dignum. Quid ergo Dōminus respóndit eis, admirántibus quómodo sciret lítteras, quas non didicerat? Mea, inquit, doctrína non est mea, sed ejus qui misit me. Hæc est profúnditas prima : vidétur enim paucis verbis quasi contrária locútus. Non enim ait : Ista doctrína non est mea : sed, Mea doctrína non est mea. Si non tua, quómodo tua? si tua, quómodo non tua? Tu enim dicis utrúque : et mea doctrína, et non mea.

R. Addúxi vos per désertum quadragínta annis ego Dōminus, et non sunt attríta vestiménta vestra : * Manna de cælo plui vobis; et obliti estis me, dicit Dōminus. **V.** Ego edúxi vos de terra Ægypti, et de domo servitútis liberávi vos. — Manna.

Lectio iij.

SI ergo intueámur diligénter quod ipse in exórdio dicit sanctus

Evangelísta : In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum : inde pendet hujus solútiō quæstiōnis. Quæ est doctrína Patris, nisi Verbum Patris? Ipse ergo Christus doctrína Patris, si Verbum Patris. Sed quia Verbum non potest esse nullus, sed alicújus : et suam doctrínam dixit seípsum, et non suam, quia Patris est Verbum. Quid enim tam tuum, quam tu? Et quid tam non tuum, quam tu, si alicújus est, quod es?

R. Móyses fámulus Dei jejunávit quadragínta diébus et quadragínta nóctibus : * Ut legem Dōmini mererétur accípere.

V. Ascéndens Móyses in montem Sínai ad Dōminum, fuit ibi quadragínta diébus et quadragínta nóctibus. — Ut legem. **Gloria Patri. Ut legem.**

Ad Bened. Añā. Quid me quæritis * interficere, hóminem qui vera locútus sum vobis?

Oratio.

Sacræ nobis, quæsumus Dōmine, observatiōnis jejúnia, et piæ conversatiōnis augmén-

tum, et tuæ propitiatiónis
continuum præstent au-
xilium. Per Dóminum.

Ad Magnif. Añã. Nemo
in eum misit manum : *
quia nondum vénerat hora
ejus.

Oratio.

Miserere Dómine pó-
pulo tuo : et conti-
nuis tribulatióibus labo-
rántem, propítius respi-
râre concède. Per Dómi-
num.

FERIA QUARTA.

**Hodie dicuntur Psalmi
Graduales.**

Lectio sancti Evangélii
secundum Joánnem.

Lectio ij. Cap. ix.

In illo témpore : Præ-
tériens Jesus vidit hó-
minem cæcum a nativi-
tate : et interrogavérunt
eum discipuli ejus : Rabbi,
quis peccávit, hic, aut
paréntes ejus, ut cæcus
nascerétur? Et réliqua.

Homília sancti Augustini
Episcopi.

**Tract. xlv. in Joannem,
circa initium.**

A quæ fecit Dómi-
nus noster Jesus
Christus, stupénda
atque miránda, et ópera,
et verba sunt : ópera, quia
facta sunt : verba, quia

signa sunt. Si ergo quid
signíficet hoc quod factum
est, cogitémus : genus hu-
mánium est iste cæcus.
Hæc enim cæcitas cónti-
git in primo hómine per
peccátum, de quo omnes
originem dúximus, non
solum mortis, sed étiam
iniquitátis. Si enim cæci-
tas est infidélitas, et illu-
minátio fides : quem fidé-
lem, quando venit Chri-
stus, invénit? quandóqui-
dem Apóstolus natus in
gente Prophetárum dicit :
Fúimus et nos aliquándo
natúra filii iræ, sicut et
céteri. Si filii iræ, filii
vindictæ, filii pœnæ, filii
gehénnæ : quómodo na-
túra, nisi quia peccánte
primo hómine, vítium pro
natúra inolévit? Si ví-
tium pro natúra inolé-
vit, secúndum mentem
omnis homo cæcus natus
est.

℟. Spléndida. 245.

Lectio ij.

Venit Dóminus : quid
fecit? Magnum my-
stérium commendávit. Ex-
spuit in terram, de saliva
sua lutum fecit; quia Ver-
bum caro factum est, et
inúnxit óculos cæci. In-
úñctus erat, et nondum
vidébat. Misit illum ad

piscinam, quæ vocátur
Síloe. Pertínuit autem ad
Evangelistam commen-
dáre nobis nomen hujus
piscinæ, et ait: Quod inter-
pretátur, missus. Jam quis
sit missus agnóscitis. Nisi
enim ille fuisset missus,
nemo nostrum esset ab
iniquitate dimissus. Lavit
ergo óculos in ea piscina,
quæ interpretátur, mis-
sus; baptizátus est in
Christo. Si ergo quando
eum in seipso quodám-
modo baptizávit, tunc il-
luminávit : quando inún-
xit, fortásse catechúme-
num fecit.

℟. Ecce mitto. 246.

Lectio iij.

Audístis grande my-
stérium. Intérroga
hóminem : Christiánus es?
Respóndet tibi : Non sum.
Si pagánus es, aut Ju-
dæus? Si autem díxerit,
Non sum : adhuc quæris
ab eo, Catechúmenus, an
fidélis? Si respónderit tibi,
Catechúmenus : inúñctus
est, nondum lotus. Sed
unde inúñctus? Quære, et
respóndet. Quære ab illo,
in quem credat? Eo ipso
quo catechúmenus est,
dicit, In Christum. Ecce
modo loquor et fidélibus
et catechúmenis. Quid

dixi de sputo et luto?
Quia verbum caro factum
est; hoc catechúmeni áu-
diunt : sed non eis súfficit
ad quod inúñcti sunt :
festinent ad lavácrum, si
lumen inquirunt.

℟. Atténdite. 246.

Ad Bened. Añã. Rabbi,
quid peccávit * homo iste,
quod cæcus natus est?
Respóndit Jesus, et dixit :
Neque hic peccávit, ne-
que paréntes ejus : sed ut
manifesténtur ópera Dei
in illo.

Oratio.

Deus, qui et justis præ-
mia meritórum, et
peccatóribus per jejúnium
véniam præbes : miserere
supplicibus tuis; ut reátus
nostri conféssio indulgén-
tiam váleat percípere de-
lictórum. Per Dóminum.

Ad Magnif. Añã. Ille
homo * qui díctur Jesus,
lutum fecit ex sputo, et li-
nívit óculos meos, et modo
vídeo.

Oratio.

Pateant aures miseri-
córdiæ tuæ Dómine
précibus supplicántium :
et ut peténtibus desiderá-
ta concédas, fac eos quæ
tibi sunt plácita, postu-
láre. Per Dóminum no-
strum.

FERIA QUINTA.

Lectio sancti Evangelii
secundum Lucam.

Lectio j. Cap. vij. b

IN illo tempore : Ibat
Jesus in civitatem,
quæ vocatur Naim : et
ibant cum eo discipuli
ejus, et turba copiosa. Et
reliqua.

Homilia sancti Ambrósii
Episcopi.

Lib. 5. Comment. in Lucam
cap. vij. post initium.

ST hic locus ad
utrâque redun-
dat gratiam; et ut
cito flecti divinam miseri-
cordiam matris viduæ la-
mentatione credamus, ejus
præcipue, quæ unici filii
vel labore, vel morte fran-
gatur; cui tamen viduæ
gravitatis meritum exse-
quiârum turba conciliet :
et ut hanc viduam popu-
lorum turba septam, plus
videri esse quam feminam,
quæ resurrectionem unici
et adolescentis filii suis lâ-
crymis meruerit impetrâ-
re : eo quod sancta Ec-
clesia populum juniorem
a pompa fûneris, atque
a supræmis sepulcri, suâ-
rum revocet ad vitam
contemplatione lacrymâ-

rum : quæ flere prohibetur
eum, cui resurrectio de-
bebatur.

℞. Locutus est. 242.

Lectio ij.

QUI quidem mortuus in
lôculo materialibus
quatuor ad sepulcrum fe-
rebatur elementis : sed
spem resurgendi habebat,
quia ferebatur in ligno.
Quod etsi nobis ante non
pröderat, tamen postea-
quam Jesus id têtigit, pro-
ficere cœpit ad vitam : ut
esset indicio, salutem pô-
pulo per crucis patibulum
refundendam. Audito igitur
Dei verbo, steterunt
acerbi illi fûneris portitô-
res, qui corpus humanum
lethali fluxu naturæ ma-
teriâlis urgébant. Quid
enim aliud, nisi quasi in
quodam fêretro, hoc est,
supræmi fûneris instru-
mento, jacemus exânimes,
cum vel ignis immôdicæ
cupiditatis exæstuat, vel
frigidus humor exundat,
vel pigra quadam terreni
côrporis habitudine vi-
gor hebetatur animorum;
vel concrêta noster spi-
ritus labe, puræ lucis
vâcuus mentem alit? Hi
sunt nostri fûneris porti-
tôres.

℞. Stetit Môyses. 242.

Lectio iij.

SED quamvis supræma
mortis spem vitæ
omnis aboléverint, et tú-
mulo prôxima côrpora já-
ceant defunctorum: verbo
tamen Dei jam môrtua
resurgunt cadâvera : vox
redit, redditur filius matri,
revocatur a túmulo, eri-
pitur a sepulcro. Quis iste
est túmulus tuus, nisi mali
mores? Túmulus tuus per-
fidia est : sepulcrum tuum
guttur est. Sepulcrum
enim patens, est guttur
eorum, unde verba môr-
tua proferuntur. Ab hoc
sepulcro te liberat Chri-
stus : ab hoc túmulo sur-
ges, si áudias verbum
Dei. Et si grave peccátum
est, quod pœnitentiæ
lâcrymis ipse lavare non
possis; fleat pro te mater
Ecclêsia, quæ pro singu-
lis tamquam pro unicis
filiis vidua mater intêr-
venit. Compátitur enim
quodam spiritali dolóre
naturæ, cum suos líbe-
ros lethâlibus vitiis ad
mortem cernit urgéri.

℞. Cantemus. 243.

Ad Bened. Aña. Ibat Je-
sus * in civitatem, quæ
vocatur Naim : et ecce
defunctus efferebatur fi-
lius unicus matris suæ.

Oratio.

PRæsta quæsumus om-
nipotens Deus : ut
quos jejúnia votiva casti-
gant, ipsa quoque devô-
tio sancta lætificet; ut
terrénis affectibus mitigâ-
tis, facilius cœlestia ca-
piamus. Per Dóminum.

Ad Magnif. Aña. Pro-
phéta magnus * surrexit
in nobis, et quia Deus vi-
sitâvit plebem suam.

Oratio.

POpuli tui Deus insti-
tutor et rector, pec-
câta, quibus impugnâtur,
expelle : ut semper tibi
plácitus, et tuo munimine
sit securus. Per Dóminum.

FERIA SEXTA.

Lectio sancti Evangelii
secundum Joannem.

Lectio j. Cap. xj.

IN illo tempore : Erat
quidam languens Lâ-
zarus a Bethánia, de ca-
stello Mariæ et Marthæ
sororis ejus. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini
Episcopi. Tract. xlix. in
Joannem, post initium.

IN superiôri lectione
meministis, quod
Dóminus éxiit de
mánibus eorum, qui lapi-
dâre illum voluerant, et
discéssit trans Jordânem,

ubi Joannes baptizabat. Ibi ergo Domino constituto, infirmabatur in Bethania Lazarus: quod castellum erat proximum Jerosolymis. Maria autem erat, quæ unxit Dominum unguento, et extersit pedes ejus capillis suis, cujus frater Lazarus infirmabatur. Misérunt ergo soróres ejus ad eum. Jam intelligimus quo misérunt, ubi erat Jesus: quóniam absens erat, trans Jordánem scilicet. Misérunt ad Dominum, nuntiántes quod ægrotáret frater eárum, ut si dignarétur, veníret, et eum ab ægritudine liberáret. Ille distulit sanáre, ut posset resuscitáre.

℞. In mari. 244.

Lectio ij.

Quid ergo nuntiavérunt soróres ejus? Dómine, ecce quem amas infirmáture. Non dixerunt, Veni: amanti enim tantummodo nuntiándum fuit. Non ausæ sunt dicere, Veni, et sana: non ausæ sunt dicere, Ibi jube, et hic fiet. Cur enim non et istæ, si fides illius centuriónis inde laudáture? Ait enim: Non sum dignus ut intres sub tectum meum: sed tantum dic

verbo, et sanábitur puer meus. Nihil horum istæ, sed tantummodo: Dómine, ecce quem amas infirmáture. Súfficit ut nóveris: non enim amas, et deséris. ℞. Qui. 244.

Lectio iij.

Dicit áliquis: Quómodo per Lazarum peccátor significabáture, et a Dómino sic amabáture? Audiatur eum dicentem: Non veni vocáre justos, sed peccátóres. Si enim peccátóres Deus non amáret, de cælo ad terram non descénderet. Audiens autem Jesus, dixit eis: Infirmitas hæc non est ad mortem, sed pro glória Dei, ut glorificétur Filius Dei. Talis glorificatio ipsius non ipsum auxit, sed nobis profuit. Hoc est ergo quod ait, Non est ad mortem: quia et ipsa mors non erat ad mortem, sed potius ad miraculum: quo facto crederent homines in Christum, et vitarent veram mortem. Sane videte quemádmódu tamquam ex obliquo Dóminus Deum se dixit: propter quosdam qui negant Filium Dei Deum esse.

℞. Móyses famulus. 245.

Ad Bened. Aña. Lazarus amicus noster* dormit: eamus, et a somno excitemus eum.

Oratio.

Deus, qui ineffabilibus mundum renovas sacramentis: presta quæsumus, ut Ecclesia tua et æternis proficiat institutis, et temporalibus non destituatur auxiliis. Per Dóminum.

Hodie dicuntur Psalmi Poenitentiales.

Ad Magnif. Aña. Dómine,* si fuisses hic, Lazarus non esset mortuus: ecce jam fœtet quadriduanus in monumento.

Oratio.

Da nobis, quæsumus omnipotens Deus: ut qui infirmitatis nostræ conscii, de tua virtute confidimus, sub tua semper pietate gaudeamus. Per Dóminum.

SABBATO.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio j. Cap. viij. b

In illo tempore: Locutus est Jesus turbis Judæorum, dicens: Ego sum lux mundi: qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Tract. xxxiv. in Joann. post initium.

Euod ait Dóminus, Ego sum lux mundi; clarum puto esse eis, qui habent oculos unde hujus lucis participes fiant: qui autem non habent oculos, nisi in sola carne, mirantur quod dictum est a Dómino Jesu Christo, Ego sum lux mundi. Et forte non desit qui dicat apud semetipsum: Numquid forte Dóminus Christus est sol iste, qui ortu et occasu peragit diem? Non enim defuerunt hæretici, qui ista senserunt. Manichæi solem istum oculis carneis visibilem, expositum et publicum non tantum hominibus, sed etiam pecoribus ad videndum, Christum Dóminum esse putaverunt.

℞. Splendida. 245.

Lectio ij.

Sed catholica Ecclesie recta fides improbat tale commentum, et diabolicam doctrinam esse cognoscit: nec solum agnoscit credendo, sed in quibus potest convincit etiam disputando. Impro-

bémus itaque hujusmodi errorem, quem sancta ab initio anathematizavit Ecclesia. Non arbitremur Dominum Jesum Christum hunc esse solem, quem videmus oriri ab Oriente, occidere in Occidente: cujus cursui nox succedit, cujus radii nube obumbrantur: qui certa de loco in locum motione commigrat. Non est hoc Dominus Christus. Non est Dominus Christus sol factus, sed per quem sol factus est. Omnia enim per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil.

R. Ecce mitto. 246.

Lectio iij.

EST ergo lux, quæ fecit hanc lucem. Hanc amemus, hanc intelligere cupiamus, ipsam sitiāmus, ut ad ipsam duce ipsa aliquando veniamus: et in illa ita vivamus, ut nunquam omnino moriamur. Ista enim lux est, de qua prophetia olim præmissa ita in Psalmo cecinit: Quoniam apud te est fons vitæ, et in lumine tuo videbimus lumen. Advērtite quid de tali luce antiquus sanctorum hominum Dei sermo præmiserit. Homines, inquit, et jumēta

salvos facies Domine: sicut multiplicata est misericordia tua Deus.

R. Attēdite. 246.

Ad Bened. Añā. Qui sequitur me, * non ambulat in tenebris: sed habebit lumen vitæ, dicit Dominus.

Oratio.

Fiat, Domine quæsumus, per gratiam tuam fructuosus nostræ devotionis affectus: quia tunc nobis pröderunt suscepta jejūnia, si tuæ sint placita pietati. Per Dñum.

SABBATO.

ANTE DOMIN. PASSIONIS.

AD VESPERAS.

Capitulum. Hebr. ix. c

Ratres, Christus assistens Pontifex futurorum bonorum, per amplius et perfectius tabernaculum non manu factum, id est, non hujus creationis: neque per sanguinem hircorum, aut vitulorum, sed per proprium sanguinem introivit semel in Sancta, æterna redemptione inventa.

Hymnus.

Vexilla Regis produnt: Fulget Crucis mysterium, Qua vita mortem pertulit, Et morte vitam protulit.

Quæ vulnerata lanceæ Mucrone diro, criminum Ut nos lavaret sordibus, Manavit unda, et sanguine.

Implēta sunt, quæ concinit David fideli carmine, Dicendo nationibus: Regnavit a ligno Deus. Arbor decora, et fulgida, Ornata Regis purpura, Electa digno stipite Tam sancta membra tangere.

Beata, cujus brachiis Prætium pependit sæculi, Statēra facta corporis, Tulitque prædam tartari. O Crux ave spes unica, Hoc passionis tempore Pius adauge gratiam, Reisque dele crimina. Te, fons salutis Trinitas, Collaudet omnis spiritus: Quibus Crucis victoriam Largiris, adde præmium. Amen.

V. Eripe me Domine ab homine malo. *R.* A viro iniquo eripe me.

Ad Magnificat, Añā. Ego sum * qui testimonium perhibeo de meipso: et testimonium perhibet de me, qui misit me Pater.

Oratio.

Quæsumus omnipotens Deus, familiam tuam propitius respice: ut te largiente, regatur in corpore, et te servante, custodiatur in mente. Per Dominum.

Ab hoc Sabbato usque ad Feriam ij. post Octav. Pentecostes, non fiunt Commemor. consuetæ de Cruce, de S. Maria, et aliæ in Psalterio positæ.

Ad Completor. in *R.* br. non dicitur Glória Patri. in Officio feriali usque ad Feriam v. in Cæna Domini.

